№ 7. Brześć nad Bugiem, dn. 30 września 1921 r. Rok. I.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA POLESKIEGO.

ADRES REDAKCJI i ADMINISTRACJI: Brześć n/B., Poleski Urząd Wojewódzki.

Cena pojedyńczego egzemplarza 100 mk.

TREŚĆ DZIAŁU URZĘDOWEGO.

TREŚĆ DZIAŁU NIEURZĘDOWEGO.

DZIAŁ URZĘDOWY.

I.

Wykaz Ustaw i Rozporządzeń ogłoszonych w ciągu miesiąca września 1921 r. w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej i w Monitorze Polskim, mających moc obowiązującą na terenie Województwa Poleskiego.

178.

W Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej:

Nr. 72 z dnia 1 września 1921 r.

Poz. 499. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 18 sierpnia 1921 r. w sprawie podwyższenia opłat pocztowych, telegraficzny h i telefonicznych.

Nr. 73 z dnia 3 września 1921 r.

Poz. 500. Ustawa z dnia 2 lipca 1921 r. o podatku giełdowym.

Poz. 501. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 11 lipca 1921 r. o wykonaniu ustawy z dnia 2 lipca 1921 r. o podatku giełdowym (Dz. U. Nr. 73 poz. 500) na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej i austrjackiej.

Poz. 503. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 27 lipca 1921 r. o wypuszczeniu 3% renty państwowej z 1921 r.

Poz. 504. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 27 Lipca 1921 r. w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w sprawie wykonania postanowień art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Poz. 505. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 27 lipca 1921 r. o rozkładzie wewnętrznej, przymusowej pożyczki państwowej.

Poz. 506. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 27 lipca 1921 r. o poborze pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Poz. 507. Rozporządzenie Prezesa Najwyższej Izby Kontroli Państwowej z dnia 20 sierpnia 1921 r. o utworzeniu Izby Okręgowej Kontroli w Kowlu.

Poz. 509. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 31 sierpnia 1921 roku w przedmiocie podwyższenia taryfy osobowej.

Poz. 510. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 31 sierpnia 1921 r. w przedmiocie zmian w ogólnej taryfie towarowej.

Nr. 75 z dnia 13 września 1921 r.

Poz. 512. Ustawa z dnia 30 lipca 1921 r. w przedmiocie udzielenia Radzie Ministrów pełnomocnictwa do wprowadzenia zmian do statutów (ustaw) instytucji kredytowych, zatwierdzonych w drodze ustawodawczej przez b. władze zaborcze.

Poz. 514. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 lipca 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz powiaty: białowieski, grodzieński i wołkowyski województwa białostockiego mocy obowiązującej ustawy z dnia 29 kwietnia 1920 r. o zakazie dokonywania wypłat w walucie rublowej rosyjskiej i przerachowaniu zobowiązań rublowych na marki polskie.

Poz. 515. Rozporządzenie Prezydenta Ministrów i Nadzwyczajnego Komisarza do walki z epidemjami w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 6 sierpnia 1921 r. w przedmiocie uchylenia rozporządzenia z dnia 30 października 1920 r. w sprawie utworzenia kordonu sanitarno—policyjnego wzdłuż linji rzeki: Niemna, Swisłoczy, Narwi, Bugu i Zbrucza.

Poz. 518. Rozporządzenie Ministra Skarbu oraz Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 25 sierpnia 1921 r. w przedmiocie podwyższenia dopłaty (agio) do cła na towary o charakterze zbytkowym.

Poz. 519. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 29 sierpnia 1921 r. w przedmiocie wprowadzenia świadectw dla przywozu i wywozu przez linję celną Rzeczypospolitej Polskiej węgla kamiennego, koksu, węgla brunatnego i brykietów węglowych.

Nr. 76 z dnia 14 września 1921 r.

Poz. 521. Rozporządzenie Rady Ministów z dnia 5 sierpnia 1921 r. o podwyższeniu dodatku drożyźnianego do płacy zasadniczej funkcjonarjuszów państwowych.

Poz. 522. Rozporządzeenie Rady Ministrów z dnia 12 sierpnia 1921 roku w przedmiocie zmiany rozporządzenia z dnia 12 października 1920 r. w sprawie wynagrodzenia drużyn parowozowych za czas spędzony w służbie przy parowozie.

Poz. 523. Rozporządzenie Prezydenta Ministrów i Ministra Skarbu z dnia 20 lipca 1921 r. w sprawie przyznania szoferom uposażenia stopni płac niższych funkcjonarjuszów państwowych.

Poz. 528. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 30 sierpnia 1921 r. w przedmiocie przedłużenia terminu ważności i zmiany postanowienia o ograniczeniu odpowiedzialności kolei w bezpośredniej komunikacji towarowej między stacjami kolei polskich i czeskosłowackich.

Nr. 77 z dnia 19 września 1921 r.

Poz. 529. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 sierpnia 1921 r. o rozciągnięciu mocy obowiązujacej rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dnia 20 lipca 1920 r. w sprawie ochrony granic na województwa: nowogródzkie, wołyńskie i poleskie oraz na powiat grodzieński województwa białostockiego.

Poz. 530. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 sierpnia 1921 r. w przedmiocie zmian w rozporządzeniu z dnia 23 listopada 1920 r. o reorganizacji zarządu dóbr państwowych (Dz. Ust. R P. Nr. 114, poz. 752).

Poz. 534. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 13 września 1921 r. w przedmiocie dalszego podwyższania opłat za czynności urzędów miar na terytorjum b. zaboru austrjackiego i rosyjskiego.

Poz. 535. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 16 września 1921 roku w przedmiocie ustalenia cen sprzedażnych spirytusu i wyrobów wódczanych, oraz opłat od nich na obszarach b. zaboru rosyjskiego i zaboru austrjackiego.

Nr. 78 z dnia 24 września 1921 r.

Poz. 536. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 6 września 1921 r. w przedmiocie zmian w ogólnej taryfie towarowej.

Poz. 537. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 6 września 1921 r. w przedmiocie rozciągnięcia na przewozy kolejami wąskotorowemi zmian i uzupełnień taryfy ogólnej na przewóz towarów, zwłok i zwierząt.

Poz. 538. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 12 września 1921 r. w przedmiocie zmian i podwyższenia taryfy osobowej.

Nr. 79 z dnia 28 września 1921 r.

Poz. 541. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1921 roku o rozciągnięciu na województwa: nowogródzkie, poleskie i wołyńskie oraz na powiaty: grodzieński, wołkowyski i białowieski województwa białostockiego mocy obowiązującej ustaw z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu i z dnia 18 grudnia 1920 r. o pocztach, radjotelegrafach, telegrafach i telefonach w czasie wojny.

Poz. 543. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 5 sierpnia 1921 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 22 lipca 1920 r. zawierającego przepisy wykonawcze dla obszaru b. zaboru rosyjskiego w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn.

Poz. 546. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 31 sierpnia 1921 r. w przedmiocie przekazania starostom w Brześciu-Litewskim, w Pińsku i w Łunińcu przeprowadzenia ustawy z dnia 27 listopada 1919 r. o obowiązku zarządów gmin miejskich dostarczania pomieszczeń (Dz. Ust. R. P. Nr. 92, poz. 498) w zastępstwie i na rachunek zarządów gmin miast: Brześcia-Litewskiego, Pińska i Łunińca oraz w sprawie spisu, najmu i podnajmu mieszkań i innych pomieszczeń w tychże gminach.

Poz. 550. Obwieszczenie z dnia 20 czerwca 1921 roku w sprawie sprostowania omyłki druku w ustawie z dnia 17 marca 1921 roku „Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej".

Nr. 80 z dnia 30 września 1921 r.

Poz. 552. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 21 września 1921 roku w przedmiocie przedłużenia terminu zgłoszenia i złożenia kart do gry celem dodatkowego opodatkowania na obszarze województw: nowogródzkiego, poleskiego i wołyńskiego oraz powiatów: grodzieńskiego, białowieskiego i wołkowyskiego województwa białostockiego.

Poz. 553. Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych z dnia 24 września 1921 roku o podwyższeniu taryfy osobowej na kolejach normalnotorowych.

179.

W Monitorze Polskim:

Nr. 201 z dnia 5 września 1921 r.

Poz. 266. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu, Ministra Skarbu i Ministra b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 24 sierpnia 1921 r. w sprawie wykazu towarów, przywóz których jest zabroniony.

Nr. 202 z dnia 6 września 1921 r.

Poz. 267. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dn. 25 sierpnia 1921 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych w sprawie zaopatrywania w węgiel kolei żelaznych.

Poz. 268. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dn. 12 sierpnia 1921 roku wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie rejestracji mienia wywiezionego do Rosji lub Ukrainy.

Nr. 203 z dnia 7 września 1921 r.

Poz. 270. Instrukcja wydana przez Prezesa Głównego Urzędu Likwidacyjnego z dnia 12 sierpnia 1921 r. w sprawie rejestracji mienia, ewakuowanego z Rzeczypospolitej Polskiej do Rosji i Ukrainy i podlegającego reewakuacji w myśl Traktatu Pokoju, podpisanego w Rydze dn. 18 marca 1921 r.

Nr. 208 z dnia 14 września 1921 r.

Poz. 277. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 2 września 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w przedmiocie instrukcji dla Wydziałów Pracy i Opieki Społecznej w Urzędach Wojewódzkich b. zaboru rosyjskiego.

Nr. 209 z dnia 15 września 1921 r.

Poz. 278. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1921 r. w przedmiocie statutu organizacyjnego Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Nr. 211 z dnia 17 września 1921 r.

Poz. 279. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 10 września 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Kolei Żelaznych w sprawie utworzenia Komitetu Węglowego.

Poz. 281. Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 31 sierpnia 1921 roku w przedmiocie zwrotu wydatków wywołanych pełnieniem nadzoru urzędów ziemskich nad działalnością instytucji, upoważnionych do parcelacji większych posiadłości ziemskich.

Nr. 212 z dnia 19 września 1921 r.

Poz. 283. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie zmiany nazwy Narodowego Muzeum Przyrodniczego w Warszawie.

Poz. 284. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej z dnia 13 września 1921 r., w sprawie wykazu towarów, których wywóz jest zabroniony.

Nr. 215 z dnia 22 września 1921 r.

Poz. 287. Rozporządzenie Ministra Skarbu w sprawie cen monopolowych za krajowe liście tytoniowe ze zbioru roku 1921.

Nr. 216 z dnia 23 września 1921 r.

Poz. 290 Rozporządzenie Prezesa Głównego Urzędu Ziemskiego z dnia 11 sierpnia 1921 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie podwyższenia opłat za dokonywane przez urzędy ziemskie prace regulacyjne.

Nr. 217 z dnia 24 września 1921 r.

Poz. 291. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji z dnia 14 września 1921 r., w sprawie likwidacji Ministerstwa Aprowizacji.

II.

180.

OBWIESZCZENIE

Wojewody do ludności w sprawie rejestracji szkód na zdrowiu i życiu, wyrządzonych osobom cywilnym przez wydarzenia wojenne.

Na zasadzie Rozporządzeń Rady Ministrów z dnia 28.7.1920 r. (Monitor Polski Nr. 24 z dnia 31.1.1921 r.) i z dnia 9 maja 1921 r. (Monitor Polski Nr. 152 z dnia 8.7.1921 r.) niniejszem podaje się do wiadomości zarządzenie Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej o rozpoczęciu rejestracji szkód na zdrowiu i życiu, wyrządzonych osobom cywilnym przez wydarzenia wojenne.

Rejestracja ta i dalsze postępowanie urzędowe służyć mają dla użytku Głównego Urzędu Likwidacyjnego w celu uzyskania odszkodowania od państw nieprzyjacielskich oraz dla użytku Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej, w celu organizowania opieki nad potrzebującymi cywilnymi inwalidami wojny względnie pozostałymi rodzinami.

Wymieniona rejestracja obejmuje obywateli Rzeczypospolitej Polskiej względnie Państw sprzymierzonych i stowarzyszonych, którzy, jako osoby cywilne, doznali, poczynając od dn. 28 lipca 1914 r. uszczerbku na zdrowiu na skutek wszelkich działań wojennych państw wojujących oraz bezpośrednich następstw tychże, na skutek aktów gwałtu, okrucieństwa lub złego obchodzenia się, więzienia, deportacji, internowania, ewakuacji i robót przymusowych, zarządzonych przez władze cywilne i wojskowe oraz na skutek nieszczęśliwych wypadków w zakładach i przedsiębiorstwach pod zarządem władz nieprzyjacielskich, jak również i te osoby, które były na utrzymaniu poszkodowanych, zabitych lub zmarłych przez

wydarzenia wyżej przytoczone. Rejestracja obejmuje również wypadki, które miały miejsce podczas ostatniej inwazji nieprzyjacielskiej.

Dla rejestracji szkód na zdrowiu i życiu Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej, w porozumieniu z Głównym Urzędem Likwidacyjnym, ustanowiło termin ostateczny na dzień 1 listopada 1921 r., po którym zgłoszenia osób interesowanych będą uważane za bezprzedmiotowe.

Rejestracji powyższej dokonywują Starostwa, do których zgłaszać się winne wszystkie osoby zainteresowane. Osoby zamieszkałe poza siedzibą tych urzędów, mogą zgłaszać się również do Urzędów Gminnych, względnie Magistratów miejsca swego zamieszkania, które to Urzędy, po wypełnieniu arkuszy rejestracyjnych i przyjęciu niezbędnych dokumentów, prześlą takowe do właściwych Starostw.

Do rejestracji należy się zgłaszać osobiście, lub przez swych prawnych zastępców, z dowodami osobistymy i dotyczącymi stosunków rodzinnych, oraz stwierdzającymi czas, miejsce i okoliczności doznanego uszkodzenia na zdrowiu, jak również przynależność państwową sprawców takowego. Celem ułatwienia późniejszych dochodzeń, pożądane jest dołączenie wszelkich innych posiadanych dowodów odnośnych. Osoby poszukujące opieki winne są ponadto złożyć dowody, że znajdują się w ciężkich warunkach materjalnych. Zwraca się przytem uwagę, że w razie niedostateczności składanych dowodów, osoby zainteresowane nie będą mogły uzyskać prawa do odszkodowania, jak również do korzystania z opieki.

Podania w przedmiocie zgłoszeń, oraz załączniki wolne są od opłaty stemplowej. Rejestracja niniejsza w całym swym przebiegu jest dla stron bezpłatna.

Inwalidzi wojskowi, t. j. osoby poszkodowane na zdrowiu w czasie służby wojskowej, bądź w szeregach, bądź to w niewoli, jak również rodziny pozostałe po zmarłych i zabitych osobach wojskowych, rejestracji niniejszej nie podlegają.

Brześć nad Bugiem, dn. 10 września 1921 r.

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

181.

OGŁOSZENIE.

Na podstawie uchwały Sejmu Ustawodawczego Rada Ministrów zarządziła na dzień 1 października r. b. Pierwszy powszechny jednodniowy spis ludności Rzeczypospolitej Polskiej, przygotowany przez Główny Urząd Statystyczny.

Odezwa Sejmowa głosi, że celem spisu jest zebranie dokładnych danych o liczbie ludności Państwa Polskiego, o podziale jej pod względem płci, wieku, narodowości, wyznania, zawodu, stopnia wykształcenia i zdolności do pracy, powzięcie wiadomości o stosunkach rolnych, o stosunkach mieszkaniowych i t. d.

Ogół ludności, przedewszystkiem zaś osoby będące bądź głowami rodzin, bądź zajmujące oddzielne mieszkania, obowiązani są udzielać władzom spisowym i ich organom zeznań oraz okazywać na żądanie niezbędne do sprawdzenia tych zeznań dokumenty.

Kto świadomie lub z niedbalstwa poczyni zeznania nieprawdziwe, lub kto, mimo wezwania władz spisowych lub ich organów, nie udzieli im informacji, wzbraniać będzie organom tym dostępu do mieszkania, budynków gospodarskich lub na pola, kto wogóle utrudni w jakikolwiek sposób sprawdzenie objętych badaniem okoliczności, podlega surowej karze, wymierzonej w trybie administracyjno - karnym lub sądowym.

Zeznania, poczynione w czasie spisu, będą używane tylko do celów statystycznych, nie mogą być udzielane władzom publicznym, ani osobom prywatnym w innym celu, w szczególności zaś nie mogą być podstawą do nakładania podatków, przeprowadzania rekwizycji, lub wytaczania dochodzeń sądowych i administracyjnych.

Wzywam wszystkie władze państwowe i komunalne oraz ludność do przyczynienia się, aby Pierwszy powszechny spis ludności Rzeczypospolitej Polskiej, z wielkim trudem i nakładem pracy zorganizowany, — wypadł na terenie Województwa Poleskiego jaknajpomyślniej.

Brześć nad Bugiem dn. 27.IX. 1921 r.

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

III.

182.

Okólnik (141) Wojewody do Starostów w przedmiocie obowiązujących przepisów prasowych i o zakładach drukarskich.

W ślad tutejszego pisma okólnego Nr. I.2187/1 z dn. 31 VIII r. b. polecam co następuje:

1) donieść, czy i jakie czasopisma wychodzą na terenie powierzonego Panu Starostwa, o ile wychodzą, to—na podstawie jakich zezwoleń, względnie—w myśl jakich przepisów, tudzież, czy w stosunku do tych pism są ściśle przestrzegane przepisy dekretu z dn. 7/II-19 r. (Dz. Praw Nr. 14 poz. 186) oraz przepisy wykonawcze do tego dekretu, wyszczególnione i dołączone do tut. pisma Nr. I.2187/I z dn. 31 VIII r. b.;

2) donieść, czy i jakie zakłady drukarskie (drukarnie, litografje i t. p.) i składy druków (księgarnie, czytelnie, bibljoteki i t. p.) funkcjonują na terenie powierzonego Panu Starostwa, na podstawie jakich zezwoleń, oraz czy kontrola nad wyżej wspomnianymi zakładami prowadzi się ściśle w myśl dekretu z dn. 7/II-19 r. o zakładach drukarskich i składach druków, (Dz. Praw Nr. 14 poz. 146) tudzież w myśl przepisów wykonawczych do tego dekretu;

3) donieść czy, wspomniane w poprzednim 1-ym punkcie niniejszego, zakłady drukarskie i składy druków, funkcjonujące przed 3/VIII r. b. t. j. przed rozszerzeniem na Województwo Poleskie mocy obowiązującej dekretu z dn. 7/II-19 r., zastosowały się do przepisów przechodnich, zawartych w art. 12 dekretu o zakładach drukarskich, i o ile nie dopełniły wymagań przepisanych, to w jaki sposób Pan Starosta zareagował na to niezastosowanie się do obowiązujących przepisów.

Ponieważ, zgodnie z posiadanemi przez tut. Urząd informacjami, zakłady drukarskie i składy druków, jak również czasopisma nie podlegają należytej kontroli urzędów administracyjnych I instancji (w szczególności przestrzeganie przepisów, zawartych w art. 3, 5 i 15 dekretu prasowego i art. 2, 7 i 8 dekretu o zakładach drukarskich i składach druków), polecam, potwierdzając tut. okólne pismo Nr. 2187/1 z dn. 31/VIII r. b., pouczyć urzędnika, któremu w myśl

tego pisma poruczył Pan Starosta nadzór nad prasą, zakładami drukarskimi i składami druków, by odniósł się do swych obowiązków z całem zrozumieniem ich doniosłości, zaś w pierwszym rzędzie - by się gruntownie zapoznał z treścią obowiązujących w tej mierze dekretów i przepisów wykonawczych, wyszczególnionych w wyżej wymienionem piśmie okólnem.

Wykonania niniejszego oczekuję w terminie do 17 IX—21, zaś szczegółowych relacji z zakresu nadzoru nad prasą, zakładami drukarskimi i składami druków przed 1-ym każdego miesiąca — niezależnie od kolejnych raportów sytuacyjnych.

Brześć n B. dn. 3 IX. 21 r. (Nr. I.2187/2).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

183.

Okólnik (145) Wojewody do Starostów w przedmiocie trybu postępowania przy zwalnianiu ze służby funkcjonarjuszy państwowych.

Z powodu niejednolitego trybu postępowania przy przedkładaniu urzędowych wniosków o zwolnieniu ze służby funkcjonarjuszy państwowych, wyjasniam — na zasadzie okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dn. 26.IV 1921 r. Nr. 8960 — że:

1) każdy urzędnik powinien być uprzedzony, w przepisanym ustawowo czasie, o ścisłej dacie, od której ma nastąpić zwolnienie go ze służby;

2) W okresie czasu, od momentu zawiadomienia urzędnika o mającem nastąpić zwolnieniu go ze służby, aż do nadejścia daty faktycznego zwolnienia, powinien spełniać normalnie swe obowiązki służbowe.

Zwalnianie zatem funkcjonarjuszy państwowych ze służby, bez uprzedzenia ich o tem, z równoczesną wypłatą im jednomiesięcznych względnie trzymiesięcznych poborów, w zasadzie nie powinno być w praktyce stosowane, chyba tylko w razach nader wyjątkowych.

Pozatem na zasadzie okólnika Prezydjum Rady Ministrów z dn. 27.XI 1920 r. Nr. 21147 20 wyjaśniam, że w stosunku do pracowników pozaetatowych (także prowizorycznych) mają zastosowanie postanowienia art. 46-go Tymczasowych przepisów służbowych dla urzędników państwowych, w myśl których funkcjonarjusze ci mogą być każdego czasu bez wypowiedzenia i bez prawa do odszkodowania zwolnieni ze służby. Z reguły jednak, o ile nie zachodzą żadne ważne przeszkody, winno się także względem nich stosować uprzednie wypowiedzenie (na piśmie) przynajmniej na jeden miesiąc naprzód.

Brześć n/B., dn. 31.VIII. 1921 r. (Nr. I. 1386).

Wojewoda:
(—) *w. z. Wł. Dworakowski m. p.*

184.

Okólnik (148) Wojewody do Starostów w sprawie trybu wywiadów odnośnie przynależności osób i zapisu do ksiąg stanowych.

Potwierdzając tutejszy okólnik № 82 (№ I. 1448) z dn. 16 lipca b. r., podaję do wiadomości i ścisłego stosowania poniższe uzupełniające wskazówki:

1) W protokule przesłuchania świadków co do przypisania danej osoby do organizacji stanowej należy wyraźnie zaznaczyć do jakiej mianowicie organizacji stanowej dana osoba była przypisana (stan duchowny, stan szlachecki, stan obywateli wiejskich, stan obywateli miejskich);

2) Świadkowie, potwierdzający fakt zapisu danej osoby do ksiąg organizacji stanowej, winni wyjaśnić, na czem opierają swe twierdzenia (np. jeśli chodzi o obywatela wiejskiego, świadkowie mają być przesłuchani: na jakiej zasadzie dana osoba nabyła prawa stanu wiejskiego, t. j. czy przez wstąpienie do zgromadzenia wiejskiego, bądź zapisania się do włości, czy przez urodzenie z ojca do włości zapisanego, skąd otrzymał dowody osobiste, wreszcie, — czy brał udział w zgromadzeniach wiejskich i skąd świadkowie mają o tem wszystkiem wiadomości).

Polecam PP. Starostom wszystkie sprawy, dotyczące stwierdzenia przynależności, zapisu do ksiąg stanowych i t. p. załatwiać ściśle w myśl wskazówek, zawartych w niniejszym i poprzednim (№ 82) okólnikach, a to celem uniknięcia długotrwałej i tamującej bieg spraw wędrówki odnośnych aktów, zwracanych dla uzupełnienia.

Brześć n B., dn. 10 września 1921 r. (№ I. 1448/4).

Wojewoda:
(—) *w. z. Wł. Dworakowski m. p.*

185.

Okólnik (149) Wojewody do wszystkich PP. Naczelników Wydziałów Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego oraz PP. Starostów w przedmiocie zatrudnienia inwalidów wojennych w instytucjach państwowych.

Ministerstwo Spraw Wojskowych, chcąc dać pracę inwalidom wojennym, bezrobotnym, zwróciło się do wszystkich władz Centralnych z apelem, aby. w miarę uzdolnienia fizycznego, przyjmowano tych inwalidów do instytucji państwowych.

Z uwagi na to że różne rodzaje ułomności fizycznych powodują różne stopnie utraty zdolności pracy, a zatem w wielu wypadkach inwalidzi mogą być z całą korzyścią do odpowiednich prac zużytkowani, polecam Panom, by przy obsadzie posad w pewnych kategorjach czynności (n. p. woźnych), pierwszeństwo przysługiwało inwalidom wojennym, choćby niezupełnie wykwalifikowanym, lecz dającym rękojmię, że w niedługim czasie odpowiedzą wymogom danego zajęcia.

Brześć n B., dn. 2 września 1921 r. (№ I. 1244/1).

Wojewoda:
(—) *w. z. W. Dworakowski m. p.*

186.

Okólnik (153) Wojewody do Starostów w sprawie posiadania broni palnej oraz w sprawie polowania.

W związku z rozciągnięciem na ziemie Województw Wschodnich (Dz. Ust. Rz. P. № 71 z dnia 31 sierpnia 1921 r. poz. 472) mocy obowiązującej dekretu z dnia 25 stycznia 1919 r. o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji, (Dz. Praw z 1919 r. № 9 poz. 123) podaję do wiadomości i zastosowania się co następuje:

Od dnia 31 sierpnia b. r. wszelkie rozporządzenia, zarządzenia i przepisy Komisarza Generalnego Ziem Wschodnich o broni i polowaniu tudzież wszelkie okólniki, wydane w związku z temi rozporządzeniami, przestały obowiązywać, natomiast obowiązuje wyżej zacytowany dekret z dn. 25.I-19 r. oraz wszystkie wykonawcze rozporządzenia, przepisy i okólniki do tego dekretu.

W załączeniu Urząd Wojewódzki przesyła Panu Staroście odpisy:

1) Dekretu z dnia 25 stycznia 1919 r. o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji (Dz. Praw z 1919 r. № 9 poz. 123;

2) Okólnika Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 11 czerwca 1919 r. w sprawie bezpłatnego wydawania pozwoleń na broń dla urzędników i straży leśnej—państwowych (Dz. Urz. M. S. Wewn. № 38 z 1919 r. poz. 499);

3) Rozporządzenia wykonawczego Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 21 maja 1920 r. do Dekretu z dnia 25 stycznia 1919 r. o nabywaniu i posiadaniu broni i amunicji (Dz. Ust. z 1920 r. Nr 43 poz. 226);

4) Okólnika Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 14 czerwca 1920 r. w sprawie wydawania pozwoleń na broń palną i na prawo polowania oraz opłat za nie (Dz. Urz. M. S Wewn. z roku 1920 Nr. 10 poz. 147). Uwaga: w tym ostatnim okólniku nie obowiązują przepisy dotyczące opłat (patrz niżej);

5) Okólnika Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 5 lutego 1921 r. w sprawie wydawania kart na broń i łowieckich funkcjonarjuszom policji państwowej (Dz. Urz. M. S. Wewn. z r. 1921 Nr. 3 poz. 77);

6) Pisma okólnego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 sierpnia 1921 r. Nr. BP. 1347, wyjaśniającego w sposób szczegółowy stosowanie przez władze administracyjne przepisów o posiadaniu broni i polowaniu.

7) Wyciąg przepisów o polowaniu ze zbioru praw rosyjskich. Równocześnie Urząd Wojewódzki przypomina Panu Staroście konieczność ścisłego stosowania się do tut. pisma Nr I 1776/3 z dn. 31 sierpnia b. r. w sprawie przesyłania skonfiskowanej broni (Ok. Minwew. z dnia 23.VII b. r. Nr. BP. 866) oraz do pisma tut. Nr. I. 2271/1 z dn. 11 września b. r. w sprawie podwyższenia opłat na broń i prawo polowania (Ok. Minwew. Nr. 82 BP. 1672 z dn. 7 września b. r.).

Brześć n B., dn. 16 września 1921 r. (Nr. I. 2053/1).

Wojewoda:
(—) *w. z. Wł. Dworakowski m. p.*

187.

Okólnik (155) Wojewody do Starostów w przedmiocie organizacji gmin wyznaniowych żydowskich.

W związku z zamierzeniem władz Centralnych możliwie rychłego zorganizowania gmin wyznaniowych żydowskich na terenie Województwa Poleskiego, polecam P. Staroście w czasie jaknajkrótszym opracować i przedłożyć Urzędowi Wojewódzkiemu projekt terytorjalnego podziału podległego Mu powiatu na poszczególne gminy wyznaniowe żydowskie. Pożądane jest przedłożenie mapki topograficznej powiatu z oznaczeniem na niej proponowanych gmin t. j. siedziby gminy wyznaniowej oraz mających do niej (wyznaniowo) należeć miejscowości, z podaniem dla każdej miejscowości, obok ogólnej liczby ludności, także liczby ludności żydowskiej każdej miejscowości, jakoteż odległości podanych miejscowości od siedziby gminy wyznaniowej — w wiorstach lub kilometrach.

Przy opracowaniu projektu terytorjalnego podziału powiatu na gminy wyznaniowe zechce P. Starosta kierować się względami następującymi:

1) Pożądane jest stworzenie większych jednostek gminnych, obejmujących wszakże nie mniej niż 3000—4000 dusz (t. j. 600—800 rodzin każda).

2) Na siedziby urzędowe gmin wybrac należy miejscowości najznaczniejsze pod względem liczby ludności żydowskiej, do siedzib zaś tych przydzielić miejscowości okoliczne, o ile w nich zamieszkują także żydzi, oraz dalsze, nie odleglejsze wszakże od siedziby na wiorst 10—15, ludnosc bowiem miałaby utrudnione komunikowanie się z zarządem gminy i duchowienstwem, nie mówiąc już o trudnościach przewożenia zmarłych do zbyt odległego cmentarza.

3) Każda gmina wyznaniowa bezwarunkowo musi już posiadac własny cmentarz, położony w miejscowości, stanowiącej siedzibę gminy.

4) Miejscowości, mające stanowić samodzielną gminę wyznaniową, nie mogą wchodzić w skład dwóch powiatów lub dwóch gmin politycznych.

5) Prócz wspomnianych już wyżej szczegółów zechce Pan Starosta dołączyć jeszcze do projektu poddziału powiatu na gminy wyznaniowe następujące dane:

a) czy, jakich i ilu rabinów urzęduje w każdej, mającej powstać, gminie (imię i nazwisko, czy są to t zw. „kazionnyje“ rabini, czy też rabini duchowni, w jakim mniej więcej wieku, ile lat w danej miejscowości urzędują, którzy z nich prowadzą akta stanu cywilnego),

b) czy miejscowości, mające służyć za urzędową siedzibę gminy, mają synagogę, bożnicę, łaźnię rytualną, rzezaków rytualnych (oraz cmentarze, wspomniane już wyżej).

c) czy miejscowości, mające wejść w skład każdej przyszłej samodzielnej gminy wyznaniowej żydowskiej, stanowiły już lub obecnie stanowią zorganizowaną gminę żydowską, ewentualnie na jakiej podstawie prawnej (zezwolenia okupantów, bądz władzy polskiej — wojskowej lub cywilnej?

Dokładnego, w najdrobniejszych szczegółach, wykonania niniejszego okólnika oczekuje do dnia 10 października b. r.

Brześć n B., 16 września 1921 r. (№ II-1305/1).

Wojewoda:
(—) *w. z. Wł. Dworakowski m. p.*

188.

Okólnik (156) Wojewody do Starostów w sprawie referatu Osadnictwa Żołnierskiego.

Niniejszym zawiadamiam Pana, że przy tutejszym Dowództwie Okręgu Generalnego urzęduje Referent Osadnictwa Żołnierskiego, do którego

winni się zwracać, w sprawach osadniczych, wszyscy zdemobilizowani żołnierze, którzy stale przebywają na terenie Województwa Poleskiego.

O powyższem polecam powiadomić podwładne organa samorządowe i komunalne.

Brześć n/B., dn. 19 września 1921 r. (№ II-1379/1).

Wojewoda:
(—) *w. z. Wł. Dworakowski m. p.*

189.

Okólnik (164) Wojewody do Starostów w sprawie zatwierdzania uchwał Rad Powiatowych.

W uzupełnieniu art. 26 regulaminu Tymczasowych Rad Powiatowych wyjaśniam, że przesyłane protokuły, z odbytych posiedzeń tych Rad, nie wymagają specjalnego każdorazowego zatwierdzenia.

Powzięte na prawomocnych posiedzeniach uchwały, o ile nie wykraczają poza zakres swej kompetencji, jako opinjodawcze, z natury rzeczy mogą posłużyć za podstawę do odnośnych zarządzeń władz administracyjnych lub komunalnych we własnym ich zakresie działania.

Brześć n/B., dn. 22-IX 1921 r. (Nr. III. 429/1).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

190.

Okólnik (165) Wojewody do Starostów w przedmiocie uregulowania służby weterynaryjnej na terenie Województwa.

Doszło do mojej wiadomości, że personel weterynaryjny w podległych Starostwach, tak delegowany do akcji przeciwksięgosuszowej, jak również i etatowy, wydala się poza obręb miejsca swego urzędowania (powiatu) — bądź w sprawach służbowych, a nawet i osobistych — bez otrzymania na to odnośnego zezwolenia swej władzy przełożonej, w kompetencji której udzielanie podobnych zezwoleń leży.

Uważając podobny stan rzeczy za niedopuszczalny i mając na celu podniesienienie sprawności służby weterynaryjnej — polecam P. P. Starostom bezzwłocznie podać do wiadomości całego personelu weterynaryjnego, zatrudnionego w tamt. Starostwie, że na przyszłość wszelkie wyjazdy, w sprawach służbowych, mogą być dokonywane jedynie na podstawie delegacji służbowej. Korzystanie zaś z urlopów, zwolnienia ze służby, przeniesienia służbowe i t. d. następować mogą jedynie na skutek odnośnego mego dekretu, opartego na wniosku Starosty, względnie tutejszego Wydziału Rolnictwa i Weterynarji.

O mogących zajść faktach niestosowania się personelu weterynaryjnego do powyższego zarządzenia polecam P. P. Starostom bezzwłocznie donieść tutejszemu Urzędowi, a to celem pociągnięcia winnych do odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Nadto zechcą P. P. Starostowie bezzwłocznie zażądać od powiatowych lekarzy weterynaryjnych, oraz powiatowych kierowników akcji przeciwksięgosuszowej przedłożenia szczegółowego wykazu personelu weterynaryjnego, który obecnie jest zatrudniony na terenie tamt. Starostwa. Urzędnikowi zaś, prowadzącemu sprawy personalne w tamt. Starostwie poruczyć należy prowadzenie w przyszłości ścisłej ewidencji funkcjonarjuszów weterynaryjnych, zatrudnionych na terenie Starostw.

O wykonaniu powyższego polecam donieść mi w terminie do dn. 25-go października 1921 r.

Brześć n/B., dn. 22. 9. 1921 r. (Nr. I. Os. 2155/1).

Wojewoda:
(—) *Walery Roman m. p.*

191.

Okólnik (167) Wojewody do Starostów w sprawie potajemnego handlu chininą.

Doszło do wiadomości Urzędu Wojewódzkiego, że w niektórych powiatach pojawili się różni handlarze, którzy sprzedają potajemnie na własną rękę chininę po nadmiernie wysokich cenach, zawierających zyski lichwiarskie.

Wobec tego polecam P. P. Starostom wydać właściwe zarządzenia podwładnym organom, aby zwracały baczną uwagę na tego rodzaju przestępstwa, oraz aby protokuły, sporządzane w takich sprawach, kierowały, wraz z dowodami rzeczowemi, do właściwej władzy sądowej.

Brześć n/B., dn. 23 września 1921 r. (Nr. II-1040/1)

Wojewoda:
(—) *w. z. Wł. Dworakowski*

192.

Okólnik (170) Wojewody do Starostów w sprawie rejestracji pojazdów, wozów i uprzęży.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych pismem z dnia 12.IX 1921 r. Nr. A. W. 1142 zawiadomiło, że Ministerstwo Spraw Wojskowych zażądało zebrania i dostarczenia mu danych, odnoszących się do ilości pojazdów osobowych, wozów czterokołowych, oraz uprzęży powozowej (bryczkowej) i wozowej (taborowej), znajdujących się w posiadaniu mieszkańców poszczególnych powiatów.

W wykonaniu powołanego pisma polecam Panu Staroście zarządzić niezwłocznie zebranie powyższych danych w sposób przez siebie uznany za najodpowiedniejszy, najlepiej na podstawie znajdujących się w urzędzie dat i spisów statystycznych — o ile są one wiarogodne i aktualne — oraz sporządzenie ogólnego zestawienia ilości tych przedmiotów podług wyszczególnionej poniżej klasyfikacji.

Zestawieniami nie należy obejmować przedmiotów, które znajdują się w posiadaniu:

a) Naczelnika Państwa;

b) osób, korzystających w myśl prawa zakrajowości, a które przeznaczone są do osobistego lub urzędowego użytku tych osób i ich orszaku;

c) urzędów państwowych i samorządowych.

Ponadto nie wchodzą w rachubę przedmioty, utrzymywane w ewidencji władz i oddziałów wojskowych.

Zestawienia te, sporządzone w dwóch egzemplarzach, prześlą Panowie Starostowie bezpośrednio odnośnym P. K. U. w terminie najdalej 14-dniowym.

Zaznacza się przytem, że akcja cała ma charakter wyłącznie informacyjny i ma na celu dostarczenie danych dla przyszłej klasyfikacji rzeczonych przedmiotów.

O wykonaniu niniejszego polecam mi donieść do dni czternastu.

Brześć n B., dn. 23 września 1921 r. (Nr. 1454 1).

Wojewoda:
(—) *Roman m. p.*

IV.

193.

RUCH SŁUŻBOWY

w ciągu miesiąca września 1921 r.

A. W URZĘDZIE WOJEWÓDZKIM.

Minister Spraw Wewnętrznych

mianował:

Michała Baradzieja p. o. urzęd. P. U. W. w V-ym st. służbowym. Franciszka Gulę p. o. urzędnika VI-go st. służb. P. U. W.

zwolnił ze służby:

Bolesława Szperlinga p. o. urzędnika VII-go st. służb. z dn. 30-ym września 1921 r. na własne żądanie. Adama Narbutta p. o. urzędnika VII-go st. służb. z dn. 30-ym września 1921 r. na własne żądanie.

Minister Aprowizacji

zwolnił ze służby:

Michała Baradzieja p. o. Naczelnika Wydziału Aprowizacji P. U. W. z dn. 30-ym września 1921 r. z powodu przejścia na służbę do Min. Spraw Wewnętrznych.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

mianował:

Józefa Barysza p. o. Referenta w Wydziale Rolnictwa i Weterynarji P. U. W. w VII-ym st. służb.

zwolnił ze służby:

Bolesława Grabowskiego p. o. Inspektora Weterynarji P. U. W. na własne żądanie. Andrzeja Miksiewicza p. o. referenta VII-go st. służb. w Wydziale Rolnictwa i Weterynarji P. U. W. z dn. 30-VIII 1921 r. na własne żądanie.

Minister Pracy i Opieki Społecznej

mianował:

Aleksandra Grabowskiego, Delegata Ministerstwa Pracy na Okręg Brzeski p. o. Kierownika Oddziału Opieki Społecznej P. U. W. w VI-ym st. służb. Henryka Melzackiego p. o. Kierownika Oddziału Pośrednictwa Pracy P. U. W. w VII-ym st. służb.

Minister Sztuki i Kultury

mianował:

Wacława Husarskiego p. o. Konserwatora zabytków na Województwo Poleskie w VI-ym st. służb.

Wojewoda

mianował:

Bolesława Przesławskiego p. o. technika Poleskiej Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w VIII-ym st. służb. Czesława Mikołajczyka dotychczasowego urzędnika kontraktowego, p. o. Młodszego referenta w Wydziale Rolnictwa w VIII-ym st. służb. Borysa Korola p. o. kancelisty Poleskiej Okr. Dyrekcji Robót Publ. w X-ym st. służb. Jadwigę Mierzejewską p. o. maszynistki P. U. W. w X-ym st. służb. Stefanję Wojniłowiczównę dotychczasową djetarjuszkę p. o. maszynistki w Wydz. Roln. i Weterynarji P. U. W. w XII-ym st. służb.

przyjął na kontraktową służbę:

Zofję Dąbrowską w charakterze djetarjuszki w Poleskiej Okręg. Dyrekcji Robót Publicznych. Józefa Juchnowicza w charakterze djetarjusza w Poleskiej Okręgowej Dyrekcji Robót Publicz. Sewerynę Chełchowską w charakterze djetarjuszki w Poleskiej Okręgowej Dyrekcji Robót Publicz.

posunął:

Magdalenę Telszewską p. o. Kierownika Oddziału Kancelaryjnego do VIII-go st. służb. i poruczył pełnienie obowiązków Mł. Referentki P. U. W. Antoniego Borowskiego p. o. kancelisty P. U. W. do X-go st. służb. Jadwigę Borysowiczównę p. o. maszynistki P. U. W. do X-go st. służb. Emilję Dzikowską p. o. maszynistki P. U. W. do X-go st służb.

przeniósł:

Franciszka Nabagłę p. o. urzędnika IX-go st. służb. w charakterze p. o. Naczelnika Kancelarji Głównej P. U. W. z pozostawieniem w dotychczasowym st. służbowym. Bolesława Przesławskiego p. o. technika VIII-go st. służb. Poleskiej Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w charakterze Zastępcy Inżyniera Drogowego do Sarn.

zwolnił ze służby:

Stanisława Świackiego p. o. Sekretarza osobistego z dn. 30-ym wrześmia 1921 r. na własne żądanie. Romualda Krechowieckiego p. o. urzędnika IX-go st. służb. w Wydziale Rolnictwa i Weterynarji P. U. W. z dn. 30-ym września 1921 r. na skutek rozwiązania umowy.

B. W URZĘDACH STAROŚCIŃSKICH.

Minister Spraw Wewnętrznych

zwolnił ze służby:

Józefa Głowackiego p. o. Starosty Pińskiego z dn. 30-ym września 1921 r. na własne żądanie.

Minister Zdrowia Publicznego

mianował:

Kazimierza Wądolnego p. o. lekarza powiatowego w Sarnach w VII-ym st. służb.

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych

przyjął na kontraktową służbę:

Antoniego Pinińskiego w charakterze lekarza weteryn. w Sarnach z uposażeniem według VII-go st. służb.

posunął:

Juljusza Regulskiego p. o. Referenta Rolnego Urzędu Starościńskiego w Pińsku do VII-go st. służb.

Wojewoda

mianował:

Ludwika Kowalskiego p. o. Młodszego Referenta Finansowo - Gospodarczego Urzędu Starościńskiego w Kosowie-Poleskim w VIII st. sł.; Mieczysława Seiba p. o. Referenta Administracyjnego Urzędu Starościńskiego w Kamieniu - Koszyrskim w VIII st. sł.; Romualda Czaplińskiego p. o. Młodszego Referenta Administracyjnego Urzędu Starościńskiego w Kosowie-Poleskim w IX st. sł.; Ignacego Mlonkę p. o. Młodszego Referenta Administracyjnego Urzędu Starościńskiego w Brześciu w IX st. sł.; Jana Chojnackiego p. o. Kancelisty Urzędu Starościńskiego w Prużanie w X st. sł.; Władysława Iwaszczuk-Iwaszczyńskiego p. o. Kancelisty Urzędu Naczelnika IV Rejonu Starostwa Brzeskiego w X st. sł.; Antoniego Konaszewskiego p. o. Kancelisty Urzędu Starościńskiego w Kosowie-Poleskim w X st. sł.; Kazimierza Kwaśnickiego p. o. urzędnika gospodarczego Urzędu Starościńskiego w Kosowie - Poleskim w X st. sł.: Zygmunta Bieńko p. o. kancelisty Urzędu Starościńskiego w Kosowie-Poleskim w X st. służb.; Marję Wachowiczównę p. o. maszynistki Urzędu Starościńskiego w Kamieniu - Koszyrskim w X st. służb.; Henryka Flagę p. o. kancelisty Urzędu Starościńskiego w Kamieniu-Koszyrskim w XI st. sł.; Helenę Maciejkiewiczównę p. o. kancelistki - maszynistki Urzędu Starościńskiego w Brześciu w XI st. służb.; Stefana Mazura p. o. kancelisty Urzędu Starościńskiego w Kamieniu-Koszyrskim w XI st. sł.; Ryszarda Rajcherta p. o. kancelisty Urzędu Starościńskiego w Brześciu w XI st. sł.; Michała Sławińskiego p. o. kancelisty Urzędu Starościńskiego w Sarnach w XI st. sł.; Olgę Włostowską p. o. kancelistki Urzędu Starościńskiego w Brześciu w XI st. sł.; Jana Chiłkę p. o. kancelisty-maszynisty Urzędu Starościńskiego w Pińsku w XII st. sł.; Marję Imienińską p. o. kancelistki Urzędu Starościńskiego w Prużanie w XII st. sł.; Jana Tofpieńca p. o. kancelisty Urzędu Naczelnika I-go Rejonu Starostwa Kobryńskiego w XII st. sł.; Leona Kozakiewicza p. o. kancelisty Urzędu Naczelnika III Rejonu Starostwa Brzeskiego w XII st. sł.; Helenę Stepuro p. o. kancelistki IV Rejonu Starostwa Łuninieckiego w XII st. sł.; Teofilę Szczypiórską p. o. kancelistki Urzędu Starościńskiego w Kobryniu w XII st. sł.; Ludwikę Szołkowską p. o. kancelistki Urzędu Starościńskiego w Brześciu w XII st. sł.

przyjął na kontraktową służbę:

Bolesława Błażejowskiego w charakterze lekarza powiatowego w Kamieniu - Koszyrskim z uposażeniem według VIII st. sł; Władysława Obuchowicza w charakterze kancelisty Urzędu Starościńskiego w Kobryniu z uposażeniem według XII st. służb., Michała Dobuszyńskiego w charakterze zastępcy referenta rolnego Urzędu Starościńskiego w Kobryniu z uposażeniem według VIII st. sł.; Czesława Lenkiewicza w charakterze zastępcy referenta Rolnego Urzędu Starościńskiego w Łunińcu z uposażeniem według VIII st. sł.; Wasyla Kopyłowa w charakterze lekarza rejonowego w powiecie Kobryńskim z uposażeniem według IX st. sł.; Michalinę Zygmuntowiczównę w charakterze rachmistrzyni Referatu Rolnego Urzędu Starościńskiego w Łunińcu z uposażeniem według X st. służb.; Aleksandra Omeljaniuka w charakterze rachmistrza Referatu Rolnego Urzędu Starościńskiego w Kobryniu z uposażeniem według X st. sł.; Bazylego Klimowa w charakterze magazyniera Referatu Rolnego Urzędu Starościńskiego w Łunińcu z uposażeniem według X st. sł.; Jana Machnickiego w charakterze kancelisty Urzędu Starościńskiego w Łunińcu z uposażeniem według XII st. sł.; Zofję Maślijewiczównę w charakterze kancelistki Urzędu Starościńskiego w Kobryniu z uposażeniem według XII st. służb.; Zenona Kuklińskiego w charakterze kancelisty Urzędu Starościńskiego w Kosowie-Poleskim z uposażeniem według XII st. służb.; Marję Kośmińską w charakterze akuszerki w m. Brześciu; Annę Kumpin w charakterze siostry miłosierdzia w m. Brześciu; Helenę Tomaszewską w charakterze pielęgniarki w Kosowie-Poleskim.

posunął:

Jerzego Trzeszewskiego p. o. instruktora samorządowego Urzędu Starościńskiego w Sarnach do VIII st. sł.; Dr. Witolda Kirszensztejna lekarza rejonowego w pow. Łuninieckim do VIII st. sł.; Henryka Siekierzyńskiego p. o. kancelisty Urzędu Starościńskiego w Pińsku do IX st. służb. i poruczył pełnienie obowiązków młodsz. referenta Administracyjnego tegoż Urzędu; Tadeusza Gaszewskiego p o. kancelisty Urzędu Starościńskiego w Brześciu do X st. sł.; Józefa Zawadzkiego p. o. kancelisty Urzędu Starościńskiego w Pińsku do X st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków mł. referenta finansowo-gospodarczego tegoż Urzędu; Konstantego Zagajewskiego p. o. kancelisty Urzędu Starościńskiego w Kamieniu-Koszyrskim do X st. sł. i poruczył pełnienie obowiązków urzędnika gospodarczego tegoż Urzędu; Marję Mirecką p. o. maszynistki Urzędu Starościńskiego w Prużanie do XI st. sł.; Mikołaja Walawgę p. o. kancelisty Urzędu Naczelnika III Rejonu Starostwa Pińskiego do XI st. sł.

Zwolnił ze służby:

Bieńkowskiego Jana p. o. Naczelnika III Rejonu Star. Łuninieckiego VIII st. sł. na zasadzie art. 46 tymcz. przepisów. Sokalskiego Józefa p. o. pomocn. Referenta Gosp. Star. Pińskiego VIII st. sł. na własne żądanie. Turkowskiego Zygmunta p. o. Pomocn. Refer. Administracyjnego Star. Pińskiego VIII st. sł. na własne żądanie. Doria-Dernałowicza Kazimierza p. o. Zastępcy Ref. Roln. w Kosowie IX st. sł. na własne żądanie. Michalskiego Władysława Bolesława p. o. Urzędnika Gosp. Star. Kamień-Koszyrskiego IX st. sł. na własne żądanie. Domagałę Władysława p. o. Pomocn. Ref. Finansowo-Gospodarczego Star. Prużańskiego IX st. sł. na własne żądanie. Lejbrandta Zygmunta p. o. Sekretarza Pom. Kierown. Kancelarji Star. Pińskiego IX st. sł. na własne żądanie. Szarlaka Lucjana Józefa p. o. Pomocn. Ref. Star. Kosowskiego IX st. sł. na własne żądanie. Eljasza Mikołaja p. o. starszego kancel. w Urzędzie II Rejonu Star. Pińskiego X st. sł. na własne żądanie. Falińskiego Antoniego p. o. st. kancelisty w Urzędzie III Rejonu Star. Pińskiego X st. sł. na własne żądanie. Jabłońskiego Aleksandra p. o. star. kancelisty w Urzędzie III Rejonu Star. Brzeskiego X st. sł. na własne żądanie. Wojnównę Michalinę p. o. star. kancelistki Star. Kobryńskiego X st. sł. na własne żądanie. Arystównę Antoninę p. o. maszynistki w Urzędzie Star. Brzeskim XI st. sł. wobec nieobjęcia posady. Nicewicza Antoniego p. o. nadzorcy sanitarnego w Wysoko-Litewskim Star. Brzeskiego (kontrakt.) XI st. sł. na własne żądanie. Snelewskiego Józefa p. o. kancelisty w Urzędzie Star. Drohiczyńskim XI st. sł. na własne żądanie. Przybyłow-

ską Melańję p. o. Kancelistki w Urzędzie Star. Brzeskim XI st. sł. na zasadzie art. 46 tymcz. przepisów. Wysokińskiego Władysława p. o. kancelisty w Urzędzie Star. Drohiczyńskim XI st. sł. na własne żądanie. Zajączkowską Janinę p. o. kancelistki w Urzędzie Star. Pińskiego XI st. sł. na własne żądanie. Imienińską Marję p. o. kanc. w Urzędzie Star. Prużańskiego XII st. sł. na własne żądanie. Karczewskiego Antoniego p. o. kancelisty w Urzędzie II Rejonu Star. Pińskiego XII st. sł. na skutek likwidacji urzędu.

C. W INSPEKTORACIE WETERYNARJI PRZY AKCJI PRZECIWKSIĘGOSUSZOWEJ.

Wojewoda

zwolnił ze służby:

Eugenjusza Dubielę sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Tytusa Dowbeckiego sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Antoniego Dubieckiego sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30 IX 1921 r. na własne żądanie. Bolesława Drożdża sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Alfreda Kuczerę sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Marjana Krogulskiego sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Leona Kołakowskiego sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Arona Markina sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Izraela Mennera sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Teodora Menkesa sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Edwarda Piątkowskiego sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Wiktora Szubę sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Jana Szczebla sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Leona Schlezingera sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Jerzego Wołoszyńskiego sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie. Nikodema Urzędowskiego sanitarjusza weterynaryjnego IX st. sł. z dn. 30.IX 1921 r. na własne żądanie.

oddelegowano:

Piotra Olbrychta starszego lekarza weterynarji z Wadowic po upływie terminu delegacji księgosuszowej.

V.

Obwieszczenia o zarejestrowanych Stowarzyszeniach i Związkach.

194.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 6 września 1921 r. № l. 1843/3 zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod № 27 stowarzyszenie pod nazwą: „Kooperatywa Chleborób w Niemowiczach" pow. Sarneńskiego.

195.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 6 września 1921 r. № l. 1986 2 zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod № 28 stowarzyszenie pod nazwą: „Stowarzyszenie lokatorów w m. Prużanie".

196.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 6 września 1921 r. za № l. 2206/1 zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod № 26 stowarzyszenie pod nazwą: „Kooperatywa Urzędników Państwowych w Prużanie".

197.

Na mocy postanowienia Wojewody Poleskiego z dnia 16 września 1921 r. № l. 2220/2 zostało wciągnięte do rejestru Stowarzyszeń i Związków pod № 29 stowarzyszenie pod nazwą: „Spółdzielcze Stowarzyszenie Spożywców we w. Szeniach" pow. Prużańskiego.

VI.

Z księgi rozporządzeń Wojewody Poleskiego.

198.

Zmieniając rozporządzenie moje z dnia 27 maja r. b. w przedmiocie poruczenia Panu Albertowi Tomaszewskiemu, Naczelnikowi Kancelarji Głównej, funkcji Administratora „Dziennika Urzędowego" Województwa, obowiązki Administratora tegoż „Dziennika" wkładam na Kierownika Kancelarji Głównej z tem, iż wszystkie czynności, związane z finansowaniem „Dziennika", oraz przyjmowaniem wpływów pieniężnych, nadchodzących do Administracji, będzie wykonywał Wydział Finansowo-Budżetowy Urzędu Wojewódzkiego.

Szczegółowy regulamin w powyższej sprawie wyda Naczelnik Wydziału Prezydjalnego w porozumieniu z Naczelnikiem Wydziału Finansowo-Budżetowego.

Dn. 5 września 1921 r.

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

199.

Zmieniając moje rozporządzenie z dnia 23 3 1921 r. Nr. 9, postanawiam, że od 1 października 1921 r. począwszy, urzędowanie we wszystkich Wydziałach Urzędu Wojewódzkiego, jakoteż we wszystkich podległych mi Urzędach Województwa, ma trwać od godziny wpół do 9-ej rano do godziny wpół do 4-ej popołudniu.

Dn. 30 września 1921 r.

Wojewoda:
(—) *Walery Roman*

Sprostowanie:

W Ruchu Służbowym za m-c sierpień 1921 r. w rubryce A. omyłkowo umieszczono:

„Minister Spraw Wewnętrznych mianował:

Mieczysława Mistata, p. o. urzędnika P. U. W. w VI-ym st. służb.", winno natomiast być:

Mieczysława Mistata starszym referentem P. U. W.

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

Czy istnieje prawo międzynarodowe?

W czasie wojny odbyło się na wielką skalę przewartościowanie ludzkiej kultury. Z ideologji ludzkości, nagromadzonej w ciągu wieków, odrzuconem zostało to, co nie jest istotne. Życie w czasie wojny wróciło do swych przyrodzonych, określonych przez samą naturę, podstaw. Najlepszym wyrazem tej nowej kultury stał się głos krwi, ta tajemnicza siła, mędrsza od wszelkich rozumów ludzkich, owa biologiczna głębia, która kształtuje zarówno organiczne życie człowieka, jak i podkład daje psychologicznemu jego życiu, wraz z wszystkiemi jego powikłaniami.

Prysło wszystko co się mówiło o ludzkości, o zbrataniu dla wspólnych wielkich celów. Zbankrutował bezpowrotnie idealizm romantyczny i z pod powłoki wiekowych konwencji, wiekowego kłamstwa, wyłonił się człowiek nagi, człowiek przyrody, taki, jakim go stworzyła pierwotna natura, człowiek walczący o swój byt, o utrzymanie miejsca swojego pod słońcem, krwią własną lub wroga pieczętujący prawo do bytu.

Bernard Shaw stale we wszystkich swoich utworach wyraz dawał temu przeświadczeniu, że na nic są wszelkie zasady człowieka, wszelkie zamierzenia jego woli—z góry powzięte. W decydującej chwili przemawia zawsze to jedno tylko: głos krwi, burzący wszelkie uznane ideologie, gdy one nie odpowiadają ludzkiej naturze. Głos krwi jest wtedy owym wielkim budowniczym i przetwórcą wszelkich wartości. Życie ludzkie, takie, jakiem ono jest codziennie dla człowieka głębokiego, nie da się z góry ująć w racjonalistyczne formułki. Życie jest głębsze niż jakakolwiek teorja. Sama przyroda od czasu do czasu musi wystąpić i w teorjach tych zrobić poprawkę. Przyroda oszukać się nie da, i gdy wszystko inne zawiedzie, ona sama ster obejmuje.

Wspólnota krwi, jedność rodu, jest tym węzłem, który poszczególne osobniki spaja, tworząc z nich wielką całość. Osobnik jest tylko jednem przemijającem ogniwem tego nieprzerwanego łańcucha, który utrzymuje się ponad zmienność pokoleń. Każdy osobnik ostatecznie przeznaczony jest na to, by kiedyś zaginął. Pozostaje tylko nieśmiertelnie to, co wypracował dla rodu swego, dla polepszenia warunków utrzymania się jego pośród innych w walce o dobre prawo do swobodnego rozwoju swoich przyrodzonych sił. Głos krwi tem jest, co panuje ponad zmiennością pokoleń. Kultura z tej przyczyny nabrała zgoła innego zabarwienia.

Widzimy, że przedwojenny okres walk narodowościowych przez wojnę wcale nie został rozwiązanym. Przeciwnie, instynkta walki, długo uśpione w tajemnych pokładach duszy człowieka, przez rozlaną krew narodów zostały rozpętane i nikt ich nie zdoła ujarzmić wcześniej, aż dosytem dopełnione—zagasną w nowych formach społecznego życia.

Nasuwało się w czasie wojny pytanie, które jest żywotnem i teraz, czy jest naprawdę prawo narodów, któreby czuwało i normowało prawidła walki, rozpętanej przez wolę narodów, pragnących, za bezcenną wartość przelanej krwi, zyskać niepodległość i prawo stanowienia o sobie na najrozleglejszych przestworzach ziemi, wywalczonej dla przyszłych pokoleń ojczyzny? Czy istnieje prawo narodów? Czem jest to prawo narodów, o którem ludzie często mówią do siebie?

Według powszechnego zdania prawo narodów jest tylko międzypaństwowem prawem i z tej przyczyny zasadniczo innem jak prawo wewnętrzno-państwowe. Prawo wewnętrzne państwa, narodu, jako prawo publiczne, cywilne—stanowi zbiór zasad prawnych, obejmujących prawa i obowiązki obywatela w odniesieniu do państwa i w odniesieniu do samych siebie, — zaś prawo narodów obejmuje tylko prawa i obowiązki państw, należących do wspólności prawa narodów między sobą, w szczególności do wykonywania władzy zwierzchniczej państwowej. Pewnie, że wszelkie prawne stosunki, jakie między państwami—podmiotami prawa narodów—powstają, ostatecznie dotyczą także poszczególnego obywatela i mają dla niego następstwa. Niestety, jeśli poszczególni obywatele chcą strzedz swych interesów, to muszą się zwrócić do rządu swego państwa, aby sprawę ich w drodze dyplomatycznej uregulował. Anglicy np. wychodzą z założenia, że prawo wewnętrzne państwowe stawiać im należy na równi z prawem narodów. I dlatego to w czasie wojny, odnośnie do swoich okrętów, ogłosili, pragnąc bronić interesów swoich obywateli, że używać będą flagi obcych mocarstw. Uczynili to zaś dlatego, że angielskie: „merchant shipping act“ z roku 1894, na które się powołali, głosiło, że, w razie niebezpieczeństwa, okręt nieangielski, a więc obcy, może ich angielską flagę wywiesić. Te państwa, które w przyszłości wchodzić będą z Anglją w jakiekolwiek związki, powinny o tych skłonnościach Anglików pamiętać.

Dla lepszego poznania zagadnienia trzeba pamiętać, że tak jak każde prawo, tak samo prawo narodów występuje w podwójnej formie. Mianowicie: a) jako niepisane prawo, jako zwyczajowe prawo państw, i b) jako prawo pisane. Najstarsze i najważniejsze z praw narodów—nietykalność posłów—polega na prawie zwyczajowem państw. I kiedy w r. 1900, dnia 10 czerwca w Pekinie został zamordowany poseł niemiecki von Ketteler, to żadne z państw europejskich nie miało wątpliwości, że zostało naruszone „p r a w o n a r o d ó w“.

Ale z czasem pisane prawo się powiększało i zagłuszyło zwyczajowe. Coraz silniej wiązały się państwa przez zawierane umowy—handlowe, morskie, konsularne. Powstał w ten sposób ogólny związek poczt i telegrafów, podmorskich kablów, telegrafu bez drutu, ochrony literackiej i artystycznej, przemysłowej. Powstały prawa zwalczające niewolnictwo, handel dziewczętami, pisma nieobyczajne, cholerę, dżumę, żółtą febrę.

Jeśli się porówna prawo narodów z prawem wewnętrzno-państwowem, spostrzeżemy zasadnicze zmiany. Stąd pytanie, czy, technicznie biorąc, jest to prawo narodów właściwie: „p r a w e m“? Porównajmy! Prawo wewnętrzno-państwowe powstaje przez wolę Państwa. W państwie konstytucyjnem—przez czynniki ustawodawcze. Wola większości jest miarodajną. Mniejszość poddaje się, a poszczególny obywatel jest przez ustawę związany. Ustawy zaś z prawa międzynarodowego powstają tylko przez jednozgodną wolę państw biorących udział. Majoryzowanie wykluczone. Nawet najmniejsze państwo trzyma się ustawy prawa międzynarodowego tylko wtedy, kiedy objawiło uroczyście wolę i zgodę trzymania

się tej ustawy. Serbja, Czarnogóra i Turcja żadnego z postanowień r. 1907 nie ratyfikowały, nie przyjęły. Zaś Anglja i Rosja na poszczególne postanowienia z r. 1907 nie dały swej zgody. W wojnie też światowej widzieliśmy, że niektóre z najważniejszych postanowień prawa narodów, właśnie wskutek stanowiska tych państw, straciły na wartości.

A dalej, częścią składową prawa jest, jak twierdzą, egzekutywa. Wykonanie prawa wewnątrz państwa strzeże władza państwa. Przymus policyjny, cywilny, karny, administracyjny, sądy, więzienia i inne jeszcze organa troszczą się, by ustawy ściśle były przestrzegane. W prawie międzynarodowem, które jest prawem między państwami suwerennemi i strzegącemi tę suwerenność, brakuje tej czuwającej egzekutywy. Brakuje przymusu, który wymusza wykonanie obowiązującej ustawy. W czasie pokoju państwo, sprowokowane przez drugie, ma ostatecznie środek reagowania. Tym środkiem jest jednakże wojna. Podczas wojny może użyć represaliów. Kiedy Anglja zamknęła Morze Północne, Niemcy odpowiedziały represaliami. Wyrzuciły na morze miny i wżarły się w organizm Anglji łodziami podwodnemi. Tylko więc częściowo państwo drugie może zniewolić oporne, aby prawo narodów było przestrzegane.

Mimo te różnice zasadnicze nie można twierdzić żeby prawo międzynarodowe nie było prawem. Bo przecież i wewnątrz państwa ileż to wieków trzeba było żeby z luźnych form powstało państwo z ową mocą i władzą, nakazującą posłuch każdej poszczególnej jednostce! A przecież nikt z nas nie wątpi, że dawne układy były formą dawnego prawa. Prawo narodów znajduje się jeszcze w stadjum tworzenia i kształcenia. Także przecież poza ustawami, wiążącemi naczelnika państwa i parlament, czy sejm, nie stoi egzekutywa władzy państwowej ani sądu. Wynika, że wymuszalność, egzekutywa, przymus — nie jest jednem z istotnych znamion prawa. Jestto tylko przymiot prawa, jego właściwość, którą zdobywa na wyższym stopniu swego rozwoju.

I s t o t a p r a w a n a t e m p o l e g a, a b y c i t o p r a w o u z n a l i, k t ó r y c h o n o d o t y c z y.

To, że prawo międzynarodowe w ostatniej wojnie światowej łamali i lekceważyli, to jeszcze nie dowód, że prawa międzynarodowego niema. Przecież codziennie przez całą dobę ludzie wytrwale łamią prawo karne i cywilne, a przecież jest i prawo cywilne i karne! To samo dzieje się z prawem międzynarodowem. Dodać należy, że wiemy, z czasu wojny, o tych wypadkach, którymi zostało prawo międzynarodowe pogwałcone, ale nie wiemy o tych tysiącznych wypadkach, przez które zostało uszanowane. Nadto, czy było w czasie wojny jakie państwo, któreby oświadczyło, że z zasady nie uznaje prawa międzynarodowego? Śledziliśmy, jak przeciwnie, państwa walczące ustawicznie się na prawo międzynarodowe odwoływały! Tylko zachowanie się Anglji na punkcie prawa międzynarodowego, morskiego, równało się zasadniczemu zaprzeczeniu tego prawa.

P r o f. L i s z t, powaga światowa na punkcie prawa międzynarodowego, twierdzi, że wojna morska przez Anglję w ten sposób była prowadzoną, jakgdyby prawa międzynarodowego nie było. Prawo bowiem narodów wymaga, aby ci, którzy się do niego przyłączają, jako równouprawnieni — równo wszyscy poddali się i zobowiązaniom. Nie może tu być mowy o chęci któregoś z państw do zyskania wszechwładzy w pewnym kierunku. Nie może wola Anglji na morzach rozkazywać innym. Po wojnie obserwujemy jak w dalszym ciągu inne państwa dążą do tego, by wszystkie państwa były równouprawnione i, by ostatecznie została żarłoczna żądza Anglji zniszczoną przez wywalczenie uszanowania dla zasady: „morze jest wolne".

Dochodzimy w tem skróconem zestawieniu do przekonania, że prawo narodów rzeczywiście istnieje, tylko, że trudniej było udowodnic w okresie wojny jego działanie, a w okresie powojennym, w którym ono zwolna w całej pełni odżyje, trudno laikowi na sobie samym sprawdzić ochronę tego prawa. Istnienie prawa wewnętrzno-państwowego każdy dowodnie wyczuwa codziennie i prawu ulega, — ale ciężej ogółowi zrozumieć co to są organa wspólności prawnej narodów, co międzynarodowe urzędy administracyjne, — sądy miedzynarodowe — przestępstwa z prawa narodów, pojęcie prawne wojenne i czem jest sama wojna, jako stosunek prawny prawa narodów, i czem pokój przez wojnę uzyskany, jako akt wspaniałej działalności prawa narodów. Kto zna prawo narodów ten spokojnie może śledzić bieg wypadków powojennych, bo wie, że w epoce ogólno-światowej polityki gospodarczej, handlowej i komunikacyjnej prawo narodów bardzo szybko się udoskonali, rozwinie i wciągnie, jako źródło kultury i wspólnych interesów nowe państwa, celem równoczesnego uprawnienia słabszych.

Jak na początku nadmieniłem, wojna pogłębiła i rozpętała walki narodowościowe. Ostatnia ta wojna stała się wskutek tego wielką wychowawczynią ludzkości. Wpoiła ona w człowieka poczucie historycznego tchu. Jeśli ocenić chcemy należycie wartość tej ofiary życia i krwi, którą bracia nasi w imię swobodnego rozwoju naszego narodowego życia składali lub złożą, musimy przejąć się tym historycznym tchem, którym wojna owiewa rzeczy świata Pewnie, że ta wojna wydobywa na wierzch, drzemiące w pokładach zbiorowej duszy, dzikie, zwierzęce instynkty człowieka, i z rozpaczą stwierdzamy z jaką to łatwością namiętności narodu wpadają w ostateczności: w służebność i swobodę, obie przyjmowane z jednakiem upojeniem przez lud, równie mało rozumiejący niskość jednej, jak szczytność drugiej. Cnoty, bywało, tak są karane, jak zbrodnie. Niesprawiedliwość zwycięża w imię Boga. Bohaterstwo i jego owoce — zwycięża i niszczy zręczność kanalji. Samo nawet znaczenie wyrazów przekręcone! Pogardliwe nazwy dają poświęceniu, najstraszliwsze prześladowania i nadużycia władzy są dokonywane przez energiczną przemoc w imię prawa i porządku.

Nagły wybuch zasad tegoczesnego świata powściągnięty terrorem i niezrozumiały na pierwszy rzut oka, ponieważ przyniósł ogółowi same klęski a śmierć wybranym. Cóż to za widok tajemniczy i uderzający! Ileż razy niepokoi ludzi myślących!

Czy co dziwnego, że nad tem kłębowiskiem namiętności, rozżagwionych przez krew przelaną miljonów, strzaskany, wijący sie od bólu tłum pytał: „czy jest prawo narodów"?.. Nie! prawo narodów i wtedy i dzisiaj istnieje, ale nasłuchując, badając aż do dna zjawiska, wyczuwało się, że tłumy raczej chciały powiedzieć: „nie zabijajcie się wzajemnie", a od prawa międzynarodowego po wieki żądać będą coraz uporczywiej, żeby ono stało się

tak doskonałe, tak mocne, tak zniewalające dźwigające się narody do posłuchu, żeby wielkie zatargi świata i narodów rozwiązywał nie miecz obłędnych armji, ale rozjemcze sądy poważnionych narodów i błogosławiony pokój.

Dr. Foryś.

Rozwój przemysłu ludowego w Brześciu nad Bugiem.

Lud, w zależności od poziomu kulturalnego, ma mniej lub więcej rozwinięte poczucie piękna i estetyki i zdradza je w ozdabianiu swych chat, w doborze barw w strojach, nieraz bardzo charakterystycznych, n. p. „Księżacy“ z okolic Łowicza, górale z Zakopanego.

Na wyroby ludowe zwrócono w Polsce dawno baczną uwagę; organizowano towarzystwa, które popierały ten przemysł i do takich należy „Towarzystwo Popierania Przemysłu Ludowego“ w Warszawie, założone przez D-ra Benniego, mieszczące się we własnym gmachu, ofiarowanym przez p. Kierbedziową, które otacza swą opieką przemysł ludowy w całej Rzeczypospolitej.

Lud Kresów Wschodnich, o bardzo nizkim poziomie kulturalnym, zdradzał jednak poczucie piękna i miał swoją odrębność, na co zwrócono uwagę i dziś, gdy wchodzimy w okres pracy twórczej i spokojnej, pomyślano, by i to pole odłogiem nie leżało.

Warunki są trudne, brak środków i ludzi, lecz dobra wola i chęci mogą zdziałać dużo.

W takich warunkach rozpoczął pracę na tem polu w Brześciu p. Witold Świątkowski.

Trzeba było poznać teren, lud, zebrać ich wyroby, ocenić je. P. Świątkowski zwrócił się do „Tow. Pop. Przem. Lud.“ w Warszawie, prosząc o instruktorkę. Po długich staraniach do Brześcia przybyła p. Rokicka, która ukończyła szkołę Slöjdu-Duninówny w Warszawie i szkołę Tkactwa i Farbiarstwa w Twerze, i szereg lat poświęciła pracy w tej dziedzinie. Praca ta w Brześciu była trudną, ludność narazie odnosiła się do niej nieufnie, brakło lokalu dla umieszczenia warsztatu; przeszkody te jednak nie zniechęciły inicjatorów. By poznać lud p. Rokicka zwiedziła szereg wsi okolicznych i dalszych w okolicy Wysoko-Litewskiego, Kamienia - Żyrowieckiego, Małoryty, ofiarowując wzamian za gotowe wyroby tkackie zboże, mąkę, a często nawet przędzę i wełnę, by zachęcić do pracy. Zebrane w ten sposób materjały wykazały, że uczyć nie trzeba; wyroby były bardzo rozmaite co do barw i wzorów, nieraz bardzo charakterystyczne, jak n. p. w Małorycie, odróżniające się barwą mniej jaskrawą i odrębnymi, bardziej skomplikowanymi wzorami, lecz natomiast okazała się konieczność założenia warsztatów, by ułatwić i ulepszyć produkcję.

P. Rokicka, jako instruktorka W. T. P. P. Lud., zwróciła się o poparcie do powyższego Towarzystwa i uzyskała takowe, otrzymując pięć warsztatów tkackich, przędzę, wełnę i bawełnę. Było to bardzo mało w stosunku do zamiarów, gdyż projektowano urządzić warsztaty modelowe w rozmaitych punktach, rozwijając tym sposobem przemysł i jednocześnie dając pracę ludności, lecz brak środków uniemożliwił ten plan. Otrzymane warsztaty uruchomiono w Brześciu, gdzie się zgłosiły do pracy kobiety z rozmaitych okolic. Nieufność ludności została przełamaną, dając możność zebrania dużej ilości ich wyrobów i część takowych p. Świątkowski wysłał do Warszawy, gdzie zostały rozsprzedane za sumę 100 tysięcy mk.

Następne wyroby Kresów naszych były na wystawie, urządzonej przez „Koło Polek“, w Warszawie, skąd zostały skierowane do Lwowa na „Targi Wschodnie“. Tam wzbudziły duże zainteresowanie swoją odrębnością, tam też otrzymano szereg obstalunków na wełniaki, jako materjał do pokrycia mebli i na kraciaste wełniaki — „derki“ od Polsko-Amerykańskiego Towarzystwa „Liberti“. Przez osoby zainteresowane rozwojem naszego przemysłu ludowego, między innemi przez p. Penningthon, wyroby kresowe wysłane zostały do Paryża i do Londynu.

Obecnie praca nad pobudzeniem do prawidłowego rozwoju przemysłu ludowego na naszych kresach, rozpoczęta w tak trudnych warunkach, ma wszelkie dane, by rozwinąć się na dużą skalę, gdyż wzbudziła żywy ruch wśród ludu miejscowego,— do pracy zgłaszają się zawodowi tkacze, a o rynek zbytu nie będzie trudno. Należy tylko usunąć największą przeszkodę, tamującą rozwój tego przemysłu w Brześciu, t. j. brak odpowiedniego mieszkania, gdyż lokal obecny-prawie że ruiny—przy ul. Steckiewicza, nie może stworzyć odpowiednich warunków do pracy na dużą skalę.

Wyroby ludowe Kresów Wschodnich są mniej urozmaicone w doborze barw i kombinowaniu wzorów, niż wyroby innych dzielnic Polski, lecz ułatwienie wyrabiania tychże przez założenie warsztatów, ulepszenie pracy i dostarczenie odpowiednich materjałów, jako to: przędzy, wełny, farby — napewno będzie sprzyjało rozwojowi inicjatywy; powstaną nowe zestawienia barw i nowe motywy.

Prócz warsztatów tkackich, na które zwrócono główną uwagę, w Kobryniu uruchomione będą warsztaty koszykarskie, gdzie już zgromadzono potrzebny materjał.

Coraz to nowe placówki zdobywa przemysł ludowy, popierany nawet i przez obcych, jak naprzykład pracownia haftów i siatek huculskich, założona przez angielskich kwakierów w Małopolsce, a przejęta teraz przez „Tow. War. Popierania Przem. Ludow.“ dokąd, dla przejęcia tej pracowni z ramienia Towarzystwa, jeździła p. Rokicka.

P. Swiątkowskiemu, który był inicjatorem stworzenia tego przemysłu na Kresach, trzeba życzyć, by praca ta, zapoczątkowana przez niego, rozwinęła się jaknajszerzej.

Halina Dworakowska

Z dziedziny opieki nad repatrjantami.

Polesie przy odstępowaniu rosjan, w czasie niedawno minionej wojny, prawie doszczętnie zniszczone zostało: około 90% ludności wysłano w głąb Rosji, dwory, wsie i miasteczka przeważnie spalono.

Obecnie, w wyniku zawartego traktatu pokojowego w Rydze, rozpoczął się gwałtowny powrót repatrjantów. Głód i choroby, panujące w Rosji, pędzą ku naszym wschodnim granicom bezdomne masy, ostatnim wysiłkiem zdążające do miejsc rodzinnych i opuszczonych siedzib. Przybywają z rodzinami i dziećmi, wyczerpani tułaczką i niesłychaną nędzą, bez odzieży, bez środków materjalnych, głodni, z piętnem cierpień przeżytych. Jedni na miejscu swych domostw znajdują tylko ruiny, inni z powodu wycieńczenia nie są zdolni do

pracy. I tym i tamtym potrzebna jest natychmiastowa intensywna pomoc.

Poleski Urząd Wojewódzki, w zrozumieniu doniosłości tej akcji, użył wszelkich rozporządzalnych środków do planowego działania w kierunku ulżenia doli wygnańców. Poczyniono zarządzenia aby przy energicznem współdziałaniu organów administracji, czynników samorządowych i gminnych, z powiatowemi Radami opieki społecznej, jaknajśpieszniej tworzone były punkty odżywcze, przytułki i ochrony dla dzieci pozostających bez opieki, oraz aby za pośrednictwem tychże Rad powiatowych pobudzić ofiarność zamożniejszej ludności na cele ratownicze. Wreszcie polecono pp. Starostom aby repatrjantom pozbawionym środków, a usiłującym powrócić do pracy na roli, była okazana najdalej idąca pomoc w uruchomieniu ich gospodarstw. W tym celu, po porozumieniu się p. Wojewody z Dowództwem Okręgu Generalnego w Brześciu, udzielano koni wojskowych do obróbki pól pod oziminę, z przeznaczonego zaś na pomoc dla biednej ludności zboża przedewszystkiem uwzględniane były potrzeby na zasiew. Wydawany jest również, na warunkach ulgowych lub zupełnie bezpłatnie, materjał budowlany na odbudowę siedzib. Dzięki temu wiele drobnych gospodarstw rolnych wkrótce powstanie do nowego życia.

W braku środków do rozwinięcia akcji opiekuńczo-ratowniczej, odpowiednio do potrzeb wykazanych przez życie, działalność powołanych czynników opieki społecznej na razie nie może być tak wydajną, jakby tego wymagało położenie repatrjantów. Aby jednak skuteczniej walczyć z uciskającą ich nędzą, z inicjatywy p. Wojewody, powołany został przy Urzędzie Wojewódzkim — z najwięcej znanych na polu pracy społecznej obywateli — Komitet dla obmyślenia sposobu dalszego niesienia pomocy repatrjantom i skoordynowania działalności instytucji i komitetów prywatnych według jednolitego planu.

Zorganizowany w ten sposób Komitet, na odbytej w dniu 26 września konferencji, z uwagi na to, że ani pomoc państwowa, ani pomoc miejscowego społeczeństwa nie jest wystarczającą na zaspokojenie niezbędnych potrzeb repatrjantów, uchwalił zwrócić się do wszystkich Rad Wojewódzkich w Rzeczypospolitej z następującem wezwaniem:

„Do Wszystkich Rad Wojewódzkich
w Rzeczypospolitej Polskiej.

Na mocy traktatu repatrjacyjnego z Rosją na teren Województwa Poleskiego nieprzerwaną falą napływają reemigranci.

Wracają po latach niewoli do Ojczyzny, sterani niewiarygodnie ciężkimi warunkami życia w Rosji, wracają nietylko bez środków utrzymania, ale bez odzieży, niezdolni własnym kosztem przeżyć dni paru. Należy im dać chleba, odzież i pracę, dzieciom szkołę.

Komitet opieki nad reemigrantami, powołany przez Władze Województwa Poleskiego, nie może sam jeden sprostać ogromom żądań, nie może sama tylko ofiarność poleskiego społeczeństwa, wyniszczonego materjalnie wojną, pokryć choćby prowizorycznej pomocy.

Akcja ratownicza dla repatrjantów nie jest zresztą potrzebą lokalną Polesia, ale sprawą, która obchodzić winna wszystkich świadomych obywateli Rzeczypospolitej.

Ofiarność obywatelska, tak wydajna w Polsce, nie pomijająca żadnej godziwej potrzeby społecznej, nie może zawieść i nie zawiedzie oczekiwania tysięcy reemigrantów i ich dzieci.

Ufni w tę pomoc, zwracamy się za pośrednictwem wszystkich Rad Wojewódzkich Rzeczypospolitej do ogółu obywateli z gorącem wezwaniem do przyjścia z niezwłoczną wydajną pomocą rzeszom powracających uchodźców.

Niech wynędzniali uchodźcy znajdą pomoc i gościnne przyjęcie, powracając do Ojczyzny; niechaj ich dzieci odżyją po latach głodu i nędzy. Niech społeczny wysiłek Rzeczypospolitej zapewni im chleb, pracę i światło.

Ofiary w gotowiźnie i naturze przyjmuje Komitet Opieki nad Reemigrantami przy Województwie Poleskiem“.

Powyższe wezwanie winno znaleźć oddźwięk i w miejscowem społeczeństwie. Ludność, jeśli należycie będzie uświadomiona o obowiązku zaopiekowania się losem reemigrantów, znajdzie w sobie siłę do wspólnej wydajnej pomocy. To uświadomienie i współdziałanie jest obowiązkiem czynników miejscowej administracji i komunalnych. Stąd należy oczekiwać inicjatywy pobudzającej do ofiarności. Ofiary mogą być składane tak w gotówce, jak w odzieży i artykułach spożywczych drogą ssypki w odpowiednio wyznaczonych punktach. Powiatowe Rady opieki społecznej każdy dar przyjmą z uznaniem i zużytkują według przeznaczenia.

A. C.

W sprawie projektowanej szkoły-bibljoteki przy więzieniu brzeskiem.

Pisząc niniejszą notatkę mam na celu poinformowanie brzeskiego społeczeństwa o stanie miejscowego więzienia, o tem co już zostało dokonane ku polepszeniu doli uwięzionych, jak również i o tem, coby należało jeszcze uczynić, aby tych nieszczęśliwych, których los rzucił za więzienne kraty, stopniowo skierowywać na drogę poprawy, by ci ludzie, których obecnie kraty dzielą od świata, potem, po opuszczeniu więzienia, mogli w życiu korzystać z nabytej tu wiedzy.

Więzienia nie należy uważać jako jedynie dom kary, lecz poniekąd jako dom poprawy; to też zarówno władze jak i społeczeństwo winni współdziałać w tworzeniu tego, co mogłoby przynieść uwięzionym pewne moralne i materjalne korzyści.

Jest rzeczą dowiedzioną, że dla uwięzionych niezbędną jest praca, jako czynnik wysoce umoralniający, praca zaś ta — należycie zorganizowana — nietylko, że polepsza byt materjalny więźnia, dając mu pewne zyski, lecz i skraca mu czas kary, co przedewstkiem dla więźnia ma niezmierne znaczenie praktyczne.

W tym kierunku już poczyniono w Brześciu pewne kroki i rezultat ich jest dodatni. Przedewszystkiem przy więzieniu miejscowem otwarto pracownie: szewcką, krawiecką, stolarsko-bednarską i kowalsko-ślusarską. W warsztatach tych pracują uwięzieni, lecz tylko tacy, ktôrzy mają jakiekolwiek

fachowe pojęcie o danem rzemiośle, albowiem na urządzenie tych warsztatów, w formie szkół terminatorsko-fachowych, narazie nie pozwalają ani ciasnota lokali, ani drożyzna materjałów i brak stosownych narzędzi. Pozatem znaczna ilość więźniów karnych pracuje na robotach zewnętrznych, poza murami więzienia, jednakże przeważna ilość więźniów bądź to prewencyjnych, których nie można posyłać do robót zewnętrznych, bądź to karnych, długoterminowych, nie mających pojęcia o żadnem rzemiośle, skazana jest na siedzenie w zabijającej wprost bezczynności przez długie tygodnie, miesiące a nawet i lata. Otóż dla takich to więźniów należałoby utworzyć przy więzieniu szkołę-bibljotekę, co niezawodnie w życie tych nieszczęśliwych wniosłoby pewne urozmaicenie, a przedewszystkiem przyniosłoby im doniosłe moralne korzyści. Chęć urzeczywistnienia tego projektu skłania mnie do zwrócenia się do mieszkańców Brześcia z prośbą o łaskawe zaofiarowanie książek do bibljoteki więziennej i podręczników szkolnych, co umożliwiłoby otwarcie szkoły-bibljoteki dla powyższej kategorji więźniów.

Bezwątpienia w każdej rodzinie znajdzie się jakaś odpowiednia książka, jakieś pismo, choćby z lat ubiegłych, jakiś podręcznik szkolny, które w życiu domowem wielkiego znaczenia nie mają, a często nawet są zgoła zbyteczne, natomiast tu, w więzieniu, byłyby bardzo pożądane i spełniłyby swą rolę, przyśpieszając otwarcie nadzwyczaj pożądanej w więzieniu projektowanej szkoły-bibljoteki.

Ufając w ofiarność miejscowego społeczeństwa, pojmującego całą doniosłość kulturalną i moralną podobnej placówki w więzieniu, Zarząd Brzeskiego więzienia ma nadzieję, że powyższa prośba nie pozostanie bez echa.

A. O.

Ogłoszenia o zagubionych dokumentach.

Zaginęła legitymacja № 271/949 wydana przez Nacz. II Rejonu pow. Drohiczyńskiego na imię **Abrama ɔnitowskiego.**

Zaginęła tymczasowa karta odroczenia № 3325, wydana przez P. K. U. w Brześciu na imię **Jana Iwanickiego**, zamieszkałego w Brześciu, Grajewska Słobodka 9.

Zaginęła legitymacja № 310, wydana przez Nacz I Rejonu pow. Drohiczyńskiego na imię **Abrama Liwszyca**, zamieszkałego w Chomsku.

Zaginęła legitymacja № 880, wydana przez Nacz. I Rejonu pow. Drohiczyńskiego na imię **Pejsacha Klejman.**

Zaginęła karta łowiecka i pozwolenie na broń myśliwską № 32 481 na rok 1921, wydana przez Starostwo Kobryńskie na imię **Hieronima Wielogórskiego,** zamieszkałego w Kobryniu.

Zaginął dowód osobisty № 1096, wydany przez Komendę Policji w Brześciu na imię **Heleny Białoszewiczówny,** zamieszkałej w Brześciu oraz zaświadczenie służbowe wyd. przez Sędziego śledczego I rewiru pow. Brzeskiego № 317.

Zaginęła legitymacja wydana przez K-dę Policji w Brześciu na imię **Józefa Charan,** zamieszkałego w Brześciu.

Zaginął paszport niemiecki na imię **Girsza Szterenfelda,** zamieszkałego w Brześciu.

Zaginęła legitymacja, wydana przez Nacz. IV rejonu pow. Brzeskiego na imię **Zofji Witowskiej,** zamieszkałej w Domaczowie.

Zaginęła legitymacja, wydana przez Nacz. IV rejonu pow. Brzeskiego na imię **Aleksandry Witowskiej,** zamieszkałej w Domaczewie.

Zaginęła legitymacja, wydana przez Nacz. IV rejonu pow. Brzeskiego na imię **Bronisławy Witowskiej,** zamieszkałej w Domaczewie.

Zaginęła legitymacja, wydana przez K-dę Policj w Brześciu na imię **Berka Giera,** zamieszkałego w Brześciu.

Zaginął dowód osobisty № 12033, wydany przez Urząd gm. Targówek na imię **Grzegorza Kryliczewskiego:**

Skradziono legitymację № 831, wydaną przez Nacz. II rejonu pow. Sarneńskiego na imię **Jankiela Wansztejna,** zam. w Dąbrowicy.

Zaginęła metryka na imię **Jadwigi Lewczuk,** zamieszkałej w Brześciu.

Zaginęło świadectwo przemysłowe № 1169, na prawo utrzymywania sklepu spożywczego w Brześciu wydane na imię **Mejera Fiszbejna,** zamieszkałego w Brześciu, Mikołajewska 34.

Skradziono legitymację, dokument podróży na imię **Stanisława Tracewicza,** zamieszkałego w Brześciu oraz 768 mk.

Zaginęła legitymacja № 1519, wydana przez Nacz. III rejonu pow. Sarneńskiego, na imię **Teodozjusza Maksimczuka,** zamieszkałego we wsi Mały-Żołuck, gm. Rafałówka pow. Sarneński.

Zaginęła legitymacja № 148, wydana przez K-dę Policji w Brześciu na imię **Chaima Byszkowicza,** zamieszkałego w Brześciu.

Skradziono paszport № 1123, wydany przez Nacz. I rejonu pow. Brzeskiego na imię **Marcina Pawluka,** zamieszkałego w Aleksandrji, gm. Wysokie-Lit.

Zaginęła legitymacja, wydana przez Izbę Skarbową w Brześciu na imię **Teofila Stryjeckiego,** sekretarza Inspektoratu Skarbowego w Brześciu.

Skradziono legitymację № 33, wydaną przez Nacz. IV rejonu pow. Łuninieckiego na imię **Tana Tojbina,** zamieszkałego w Dawidgródku.

Spalił się dokument osobisty № 2701/453, wydany przez K-dę Policji w Drohiczynie na imię **Mejty Rozenszajn.**

Zaginęła legitymacja, wydana przez Nacz. IV rejonu pow. Brzeskiego na imię **Jana Witowskiego,** zamieszkałego w Nejbrowie, gm. Domaczewo.

Skradziono paszport № 4228, wydany przez K-tet m. Łucka na imię **Pawła Pareniuka,** zamieszkałego w Brześciu.

Zaginęła legitymacja № 338091 № 24711, wydana przez b. Z. T. P. i Et. na imię **Chuny Mankiera,** zamieszkałego w Brześciu.

Zaginęła legitymacja № 425, wydana przez Nacz. II rejonu pow Prużańskiego, na imię **Izaaka Frydmana,** zamieszkałego we wsi Błudeń, gm. Kartuz-Berezkiej.

Zaginęła karta na broń № 1500/78, wydana przez Starostę Prużańskiego, na imię **Witolda Jounga**, zamieszkałego w Siliczach, pow. Prużańskiego.

Zaginął paszport niemiecki na imię **Saruia Belfusa**, zamieszkałego w Brześciu.

Zaginęło zaświadczenie № 28416, wydane przez st. kontrolną w Baranowiczach na imię **Gdala, Frejdy, Chany, Nechy, Racheli i Zawela Grynblat**, zamieszk. w Brześciu, oraz kartę aprowizacyjną № 17602 Magistratu m. Brześcia na 6 osób.

Zaginął paszport niemiecki № 2509, na imię **Benjamina Winograda**, zamieszkałego w Brześciu.

Zaginęła legitymacja № 844 wydana przez Starostę Sarneńskiego na imię **Chany Zandwajs**.

Zaginął paszport zagraniczny na imię **Felicji Basewicz.**

Zaginął paszport zagraniczny na imię **Frydy Basewicz.**

Zaginęła legitymacja na imię **Bejnacha Glajbermana.**

Zaginęła legitymacja na imię **Kopela Małowickiego.**

Zaginęła legitymacja na imię **Szlejmy Boniuka.**

Zaginęła legitymacja na imię **Mojsze Golda.**

Zaginęła legitymacja na imię **Ajzyka Boniuka.**

Zaginęła legitymacja na imię **Mowszy Ajzenberga.**

Zaginęła legitymacja na imię **Anny Mołes.**

Zaginęła legitymacja na imię **Hindy Rozensztein.**

Zaginęła legitymacja na imię **Wity Bogun** zamieszkałej w Wysokiem Lit.

Zaginęły różne dokumenty osobiste na imię **Władysława Tryszczyłło**, zamieszkałego na tartaku Leplówka, st. Dubica, poczta Domaczew.

Zaginęła legitymacja na imię **Kazimierza Bójko**, zamieszkałego w Brześciu.

Zaginął paszport zagraniczny № 7856, wydany przez Starostwo w Rybniku na Górnym Śląsku i zaświadczenie Pol. Okr. Dyr. Robót Publ. № 3263 na imię **Wiktora Puchera**, technika Pol. Okr. Dyr. Rob. Publ.

Zaginęła legitymacja № 783, wydana przez K-dę Policji w Brześciu na imię **Szmula Kustycz**, zamieszkałego w Brześciu.

Zaginęło zaświadczenie № 55, wydane przez Urząd gminy Motykalskiej pow. Brzeskiego na imię **Hipolita Kolczuka.**

Zaginął paszport № 1777 wydany przez Starostwo Brzeskie na imię **Szmula Oguszewicza**, zamieszkałego w Brześciu.

Skradziono legitymację wydaną przez K-dę Policji w Kobryniu na imię **Szmucela Blata**, zamieszkałego w Kobryniu.

Skradziono legitymację, na imię **Ruchli Turniańskiej**, zamieszkałej w Kobryniu

Zaginął patent handlowy III kat. na handel cajgowy w budce № 41, wydany na imię **Rochli Szmit** i przepisany na imię **Noecha Figielmana**, zamieszkałego w Brześciu, Topolowa 33.

Zaginął paszport wydany przez Policję w Brześciu na imię **Chaima Litwaka**, zamieszk. w Brześciu.

Zaginęła legitymacja na imię **Bobci Szpilka**, zamieszk. we wsi Czerniany, gm. Wielkoryta, pow. Brzeskiego.

Zaginęła legitymacja, wydana przez Urząd gm. Domaczew na imię **Ajzyka Libermana**, zamieszkałego w Domaczewie, pow. Brzeskiego.

Zaginął dowód osobisty kolejowy, wydany przez Poddyrekcję Brzeską P. K. P. na imię **Marka Kaszkiewicza**, zamieszk. w Brześciu, Piotrowska 4.

Skradziono legitymację № 281, wydaną przez Nacz. II rejonu pow. Łuninieckiego na imię **Ignacego Oleńskiego.**

Zaginęła legitymacja № 387, wydana przez Nacz. II rejonu pow. Prużańskiego, na imię **Dawida Pomieranca**, zamieszk. we wsi Malecz pow. Prużańskiego.

Zaginęła legitymacja № 1820, wydana przez K-dę Policji pow. Prużanskiego, na imię **Ajzyka Chomskiego**, zamieszkałego w Prużanie.

Zaginęła legitymacja № 402, wydana przez K-dę Policji pow. Prużańskiego, na imię **Rafaela Szlejmowicza**, zamieszkałego w Prużanie.

Zaginęła legitymacja № 118, wydana przez K-dę Policji pow. Prużańskiego, na imię **Kiny Pomieranca**, zamieszkał. w Prużanie.

Zaginęła legitymacja № 972/2327, na imię **Chaja Goldblata**, zamieszk. w Brześciu.

Zaginął paszport № 1199, wydana przez Policję w Brześciu na imię **Fryny Sztadlen**, zamieszk. w Brześciu.

Potwierdzenie zgłoszenia przemysłu.

Zdzisław Leszczyński, polak, wyznania rzymsko-katolickiego, urodzony w r. 1895 zamieszkały w Brześciu przy ul. Dąbrowskiego Nr. 23. zgłosił dnia 21-go października 1921 r. do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego rozpoczęcie wykonywania przemysłu: prowadzenia warsztatów stolarskich w Brześciu przy ul. Krzywej pod Nr. 5.

Przedsiębiorstwo to prowadzone będzie pod firmą: „Warsztaty stolarskie Z. Leszczyńskiego".

Powyższy przemysł zanotowano w rejestrze przemysłowym tom I. str. 13, poz. 23.

Potwierdzenie zgłoszenia przemysłu.

Kierownik Spółki Architektów Zygmunt Schnotale, polak, wyznania rzymsko-katolickiego, zamieszkały w Brześciu nad Bugiem przy ul. 3-go Maja pod Nr. 22, zgłosił dnia 20 października 1921 r., do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego rozpoczęcie wykonywania przemysłu: prowadzenie wszelkich prac wchodzących w zakres budownictwa.

Przedsiębiorstwo to prowadzone będzie pod firmą: „Spółka Architektów Zygmunt Schnotale w Brześciu nad Bugiem.

Przemysł powyższy zanotowano w rejestrze przemysłowym tom I. str. 12, poz. 22.

Potwierdzenie zgłoszenia przemysłu.

Zarząd „T-wa Eksploatacji Lasów"—Spółki z ogr. odpowiedzialnością zgłosił dnia 25 października 1921 r. do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego, na zasadzie aktu zeznanego przed S. Staniszewskim, Notarjuszem przy Wydziale Hipotecznym Sądu Okręgowego w Warszawie, wciągniętego do repertorjum za 1921 r. pod Nr. 1439., rozpoczęcie wykonywania przemysłu: eksploatacji terenów leśnych, przeróbki drzewa i materjałów leśnych oraz prowadzenie handlu i eksportu drzewa i wszelkich produktów przemysłu drzewnego.

Przedsiębiorstwo to prowadzone będzie pod firmą: „Towarzystwo Eksploatacji Lasów" —Spółka z ogr. odpow.

Powyższy przemysł zanotowano w rejestrze przemysłowym tom I. str. 13., poz. 23.

Potwierdzenie zgłoszenia przemysłu.

Franciszek Kucharczyk i Józef Marczak, polacy, wyznania rzymsko-katolickiego, urodzeni: pierwszy w r. 1883, drugi w 1878 r. zgłosili dnia 29 października 1921 r. do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego rozpoczęcie wykonywania przemysłu prowadzenia rusznikarsko-mechanicznych warsztatów: wyrabiania i reperacji broni krótkiej i myśliwskiej, prowadzenie działu grawerskiego, reperacji maszyn i narzędzi i wykonywania wszelkich robót w zakres ślusarstwa wchodzących.

Przedsiębiorstwo to prowadzone będzie pod firmą: Rusznikarsko-mechaniczne warsztaty F. Kucharczyka i J. Marczaka i mieścić się będzie na Szpanowiczach pod Nr. 27. w domu Łukaszewicza.

Przemysł powyższy zanotowano w rejestrze przemysłowym tom I, str. 13 poz. 24.

Potwierdzenie zgłoszenia przemysłu.

Inżynier Franciszek Pacześniak, polak wyznania rzym.-katol. urodzony w r. 1879, zamieszkały w Brześciu przy ul. Piotrowskiej pod Nr. 30 zgłosił dnia 17. października 1921 r. do Poleskiego Urzędu Wojewódzkiego rozpoczęcie wykonywania przemysłu i prowadzenia robót w zakres budownictwa wchodzących oraz zakładów wytwórczych: handlu materjałami technicznymi i przemysłu leśnego.

Przedsiębiorstwo to prowadzone będzie pod firmą: „F. Pacześniak w Brześciu nad Bugiem ul. Piotrowska 30".

Powyższy przemysł zanotowano w rejestrze przemysłowym tom I str. 11 poz. 21.

Ogłoszenie.

W myśl tytułu wykonawczego Sędzia Pokoju 5-go okręgu pow. Łuninieckiego, z dn. 14.VIII. 1921 roku za L. wych. 298, w dniu 26 Października 1921 roku, w Mańkiewiczach pow. Łuninieckiego, wprowadziłem Ks. Mikołaja-Henryka-Karola Radziwiłła w faktyczne posiadanie ordynacji Dawidgródeckiej.

(—) **Kazimierz Wierzbowski**
Naczelnik IV Rejonu pow. Łuninieckiego.

Sąd Okręgowy w Pińsku rozpoznawszy sprawę Eli Dolinko, Noty Feldmana i innych, oskarżonych z art 1 Rozp. Kom. Gen. z dnia 19 listopada 1919 roku za № 401, postanowił: skazać ich na osadzenie w więzieniu, zamieniającem dom poprawy, na przeciąg roku jednego ze skutkami tej kary przewidzianemi w art. 30 i 34 K. K., jak również skazać ich na grzywnę w wysokości stu tysięcy marek każdego. W razie niezapłacenia przez nich wymierzonej każdemu z nich grzywny, przedłużyć wymierzoną im karę więzienia o rok jeden. Zasądzić od oskarżonych Dolinko i Feldmana na rzecz Skarbu po dziesięć tysięcy czterysta marek od każdego z nich opłaty sądowej oraz skazać ich na opłacenie kosztów sądowych solidarnie. W razie niewypłacalności oskarżonych, koszta sądowe odnieść na rachunek Skarbu.

Prokurator *w. z. Falewicz.*

p. o. Sekretarz
(podpis nieczytelny).

DRUKARNIA „ORKA". BRZEŚĆ, UL. ZYGMUNTOWSKA 63